

הנדון:

אומה היא חבר-אנשים הלוחמים ביחד

הם ללא שייכים

סונים (ואולי גם יהודים ובאהאיים). ואילו בצבא האוייב, הצבא העיראקי, היו שיעים רבים, ואולי אף היו בו השיעים רוב.

אברכים המשוחררים אינם משתמשים מחוכה שהם חשים בה.
הם מסרבים לשרת בצבא של אומה שאין הם חשים כל שייכות אליה.

הם שייכים לדת היהודית. הדת היהודית היא מיסגרת חייהם, עיקר ישותם הקולקטיבית. הם מתפללים ביחד. הם לומדים גמרא ביחד. הם מפעילים ביחד לחץ פוליטי כדי לשים את ידיהם על קופת המדינה ועל כל קופה אפשרית אחרת, עד מיפעל הפיס ועד ככלל.

הם זקוקים לכסף הזה כדי להקים עוד ועוד מוסדות-חינוך, שבהם ייגדל דור חדש של אברכים מסרביי-שרות. אילו חשו שייכות כלשהי לאומה הזאת, למדינה הזאת, לרגל הזה, הם היו ששים לשרת בצבא.

אבל אין הם חשים כאמת ובתמים בשייכות כזאת. המדינה הזאת אינה מדינתם יותר מכל מדינה אחרת של גויים — והרי אנחנו, הישראלים, הננו גוי ככל הגויים. כך אנחנו רוצים להיות, כך חזו מייסדי הציונות, וכך רואים אותנו גם החרדים.

אין הם חוגגים את יום-העצמאות שלנו. אין הם מניפים את הדגל שלנו. אין הם שרים את ההימנון שלנו. ובמילא גם אין הם משרתים בצבא שלנו. הם עיקביים לגמרי בתפיסתם. רק אנחנו, השקועים עד צוואר בכוח של שקרנות רעיונית, איננו עיקביים.

איננו בטוחי כדויד בנגוריון, האחראי לבוץ הזה יותר מכל אדם אחר, הבין את משמעות הרברים.
בנגוריון חשב על כמה מאות תלמידיישיבה, שאפשר לשחד ררם. זה היה נוח מבחינה פוליטית. זה היה שוחד מיפלגתי, מעין באקשיש קדוש.

אין ספק שבנגוריון לא חלם על שיחרורם של אלפים, של רבבות, של חטיבות שלמות, של אוגדות, של ארמיה שחורה.

ובמיקרה זה, הכמות הופכת לאיכות. כמה מאות משתמטים, מטעמי נוחיות, זה דבר אחד. כמה רבבות משוחררים, כל הנוער של ציבור גדול ומוגדר, זה דבר שונה לגמרי. בנגוריון, פוליטיקאי ממולה, שלא היה הוגה-דיעות (אף שניסה כל חייו להיראות כך), לא הבין את משמעות מעשהו.

עולמו הרוחני של בנגוריון היה דייסה של תפיסות שונות ומנוגדות. היה בהן רכיב כנעני חזק מאוד, שהוא היה מודע לו. השתמטו אצלו תפיסות יהודיות, שספג בילדותו בעיירה פלונסק. רעיונות ציוניים ואנטי-ציוניים שימשו אצלו בעירובניה גמורה. אחרת לא היה גם בנגוריון, הפוליטיקאי הממולה, מסוגל לעשות מה שעשה.

וזהו מה שעשה: הוא קבע כי החרדים הם ציבור חוץ-לאומי, כמו האזרחים הערביים.

אך בעוד שהאזרחים הערביים שייכים לאומה אחרת, הפלסטינית, הרי שהאזרחים היהודיים החדי רדיים שייכים לציבור שאינו אומה כלל, אלא בת.

אני מכבד את נטורי'קראת, מפני שהם מכירים בעובדה זו כפה מלא.

אין הם הופכים את הדת שלהם קרדום לחפור בו. אין הם מתימרים להשתייך לאומה הישראלית, כדי לחמוס את קופת המדינה הציונית.

הם אומרים בפירוש מה שהם: יהודים תושבי הארץ, שאין להם חלק ונחלה במדינה הישראלית, באומה הישראלית, בקופה הישראלית ובצבא הישראלי.

כל הכבוד. ואילו החרדים האחרים, שאינם נבדלים מהם במאומה מבחינת שייכותם וזהותם, מפזרים סביבם מסך של עשן. לא זה בלבד שהם טוענים שהם ישראלים, אלא שהם ישראלים אף יותר מאיתנו, שהם הישראלים "האמיתיים", שהם בעלי הערכים הטהורים, שהם לליכך יקרים עד שאין הם יכולים להרשות לעצמם למות בעד ארצנו.

הם נוהגים על פי הצו הרתי: בתחבולות תעשה לך מילחמה. מילחמה בננו.

וזהו מילחמה על חיינו, על מדינתנו, על עתידנו. כדי להרוף את המיתקפה החרדית, עלינו לקבוע בכיור מי אנחנו, מי הם.

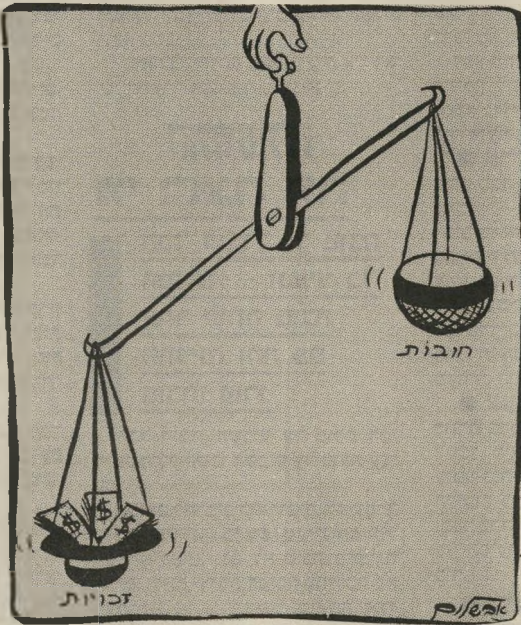
ישראלים אנחנו. לאומה הישראלית אנחנו שייכים, והאומה הישראלית שייכת לנו. עליה נגן. למענה נילחם, נחרף את נפשנו ובמיקרה הצורך גם נמות. והם אינם שייכים.

מה זה אומר לגבי המחנה היהודי החרדי?
רבבות מהם משוחררים למעשה מחוכת-גיוס. אין הם כלולים במחנה של "הלוחמים ביחד".

אין הם מוכנים לחרף את נפשם למען אומה זו, האומה הישראלית, ואין הם מוכנים למות בעדה. האימרה הטרומפלדורית אינה חלה עליהם. אין הם מוכנים למות בעד ארצנו. הם מוכנים רק לחיות על השבונה.

ימים האחרונים התלקח הוויכוח על נושא זה. לדעתי הוא מחטיא במידה רבה את מטרותו. רבים מן המתווכחים טוענים נגד האברכים המשוחררים בחמת-זעם. הם זועמים, מפני שהם רואים באברכים משתמטים, אנשים השייכים לאומה שלנו אך המסרבים להגן עליה. זוהי טעות.

האברכים האלה מאשרים את הכלל כי "אומה היא חבר-אנשים המוכנים להילחם ביחד".

אברכים אלה אינם שייכים לאומה הישראלית. הם שייכים למחנה אחר.

הדבר צריך להיאמר בכיור, כדי לשים קץ לטישטוש המשבש את אורחות-חינוך ומחשבותינו. אנחנו טובעים בבלייל של שקרים מוסכמים, כדייה של חצאי-אמיתות.

נבה נכריז כפה מלא על האמת: יש אומה ישראלית. אברכיהמשי אינם שייכים אליה.

האומה הישראלית מורכבת מן האנשים והנשים המוכנים להגן עליה; המוכנים, בשעת-צרה, "להילחם ביחד". אברכיהמשי שייכים למשהו אחר.

למה הם שייכים? אפשר להשתמש באותו המינחן כדי לגלות את התשובה.

אני מניח שרבים מאברכיהמשי מוכנים בהחלט לחרף את נפשם ולמסור את נפשם על קירושיהשם. אם הרבי מלובאביץ, או אחר מסגנייהמשיח האחרים, יצווה עליהם לעלות על הבאריקות ולפתוח במילחמת-אזרחים אלימה, נמצא אותם שם.

אם יגידו להם לירות בנו, בשם ה' אלוהי צבאות, הם יעשו זאת. אבל ההגדרה הנכונה ביותר למחנה זה היא: האברכים וקרוביהם מוכנים "להתפלל ביחד".

הבריאנשים המוכנים, "להתפלל ביחד" אינם אומה. הם דת.

ובניגוד לשקרנות המקובלת אצלנו, אומה ודת אינן ישות זהה. הן שתי ישויות שונות בתכלית.

יכולים רוב בניה של אומה אחת לסגוד לדת מסוימת. יכולים רוב הסוגדים לדת אחת להשתייך לאומה מסוימת. וככל זאת: החפיפה לעולם לא תהיה מלאה. אין היא מלאה אף באיראן של האיית-אללה רוח-אללה חומייני.

דת לחוד, אומה לחוד. ולראייה: לא כל לוחמי הצבא האיראני היו שיעים. בצבא זה, שלחם בשצף-קצף במשך שנים כה רבות, היו גם כורדים שהם

אמר מי שאמר: אומה היא חבר בני-אדם הלוחמים ביחד.
זוהי הגדרה קולעת למדי.

אמנם, בעל אימרה זו אהב את המילחמה וראה בה אידיאל. אבל אין צורך לקבל גישה ילדותית זו כדי לקבל את ההגדרה עצמה. הנכונות להילחם להגנה על "האנחנו" שאתה משתייך אליו היא ההכרה העליונה בשייכות זו.

להילחם משמע: הנכונות לחרף את נפשך. הניכונות למות. זהו המינחן העליון.
אם אתה מוכן להגן בחיך על מולדת, על אומה — משמע שאתה שייך לאומה זו, למולדת זו.

אם אתה מוכן להביא להן את הקורבן העליון — את עצמך, את כולך, — אתה מכירי: אני שייך.

וסף טרומפלדור אמר: טוב למות בעד ארצנו. איני בטוח שאלה אכן היו מילותיו האחרונות. אני מניח שמילותיו האחרונות נאמרו ברוסית, ושהיה להן תוכן אחר.

אך גם אם אמר טרומפלדור את המילים האלה שבע לפני מותו, יש בהן משמעות. אינני חושב שטוב למות. גם לא בעד ארצנו. אני חושב שטוב לחיות, וטוב לחיות בארצנו.

אבל, בעולמנו הפגום, כדי שאדם יוכל לחיות בארצו, הוא מוכרח להיות מוכן למות בעדה, בשעת הצורך. כך זה היה מקרמת דנא, וכך זה יימשך עד אשר יצליח המין האנושי להקים את ממשלת כורור-אראץ, סדר עולמי שבו ישררו חוק עולמי, מישפט עולמי ושיתור עולמי.

אני מאמין שזה יקרה באחד הימים, אם לא ישימדי המין האנושי את עצמו לפני כן. אבל זה לא יקרה בימינו.

על כן, מי שרוצה לבנות את חייו במולדת שלו, כחלק מן האומה שלו, צריך להיות מוכן להגן עליהן. ובשעת-הצורך: להגן עליהן בגופו, בחייו.

מי שאינו מוכן לכך, אומר בעצם: האומה והמולדת אינן די חשובות לי כדי למסור עליהן את חיי. אינני שייך. אינני מתכוון לסרבני-מצפון. מי שאומר: אני שייך, אני מוכן לשרת, אבל איני מסוגל לשאת נשק ולהרוג בני-אדם, גם אם חיי וחיי לדידי תלויים מנגד — אינו בגדר פורש. אפשר לפסול גישה זו (ואני פוסל אותה). אבל בכל עמיהת-רבות מקובל לשחרר אותם מן החובה לשאת נשק — אך בהחלט לא מן החובה לשרת את החברה בדרך אחרת.

אינני מתכוון גם לסרבני-מצפון המוכנים לשרת, להילחם, להגן ולמות, אך המתנגדים לשרת מדיניות הנראית להם בלתי צודקת או פושענית. אם הם מוכנים לשלם את המחיר עבור נאמנותם למצפונם, יש לכבד אותם.

כל אלה נמצאים עדיין בתחום ההסכמה של "אומה היא חבריאנשים המוכנים להילחם ביחד".

ש ונת מצבם של האזרחים הערביים בישראל. אזרחים אלה הם מיעוט לאומי. הם רואים את עצמם כבני האומה הפלסטינית, אשר המאורעות ההיסטוריים גרמו להם להיות אזרחים במדינת-ישראל.

הם אזרחי המדינה, ממלאים בה את החובות, ואמורים — לפחות רשמית — ליהנות בה מכל הזכויות.

אך אין הם נדרשים לשרת בצבא, ואין הם רוצים לשרת בצבא. מדינת-ישראל ממצב של מילחמה עם רוב העמים הערביים, ובמיוחד עם האומה הפלסטינית. כיום לא יעלה כלל על הדעת שצ"ל יופעל נגד אויב שאינו ערבי.

מדינת-ישראל קבעה, ברוב חוכמתה, שאין לדרוש מאזרחיה הערביים לשרת בצבא אשר יופעל, אם יופעל ככלל, נגד אחיהם הערביים.

דווקא עובדה זו מוכיחה את תקפות ההגדרה שהזכרנו: אומה היא חבריאנשים המוכנים להילחם ביחד.

האזרחים הערביים אינם משייכים את עצמם לאומה זו. הם אזרחי-ישראל, אך לא בני האומה הישראלית. הם בני מיעוט לאומי, ובמדינה ליברלית מודרנית צריכים בני מיעוטים לאומיים ליהנות מכל הזכויות שמהם נהנים בני הרוב הלאומי. כך נאמר במגילת-העצמאות, כך נאמר גם הרבה פעמים בתנ"ך.

אבל אין בני המיעוט הלאומי שייכים לרוב די לאומי, ועל כן אינם נדרשים, "להילחם ביחד", כל עוד המדינה שרוייה במצב של מילחמה עם אחיהם.